

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

Caprimed S.R.L.
sídlem Via Lo Palazzo 24, Capri, Itálie
zastoupená advokátem Mgr. Janem Švarcem
sídlem Vodičkova 24, Praha 1

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2020, č. j. 32242/20/5300-21441-712772,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen „finanční úřad“), ze dne 2. 11. 2018, č. j. 7801965/18/2001-53521-105303 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta její žádost o vrácení daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za období kalendářního roku 2017 týkající se plnění českých dodavatelů.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně je společností s ručením omezeným zaregistrovanou v Italské republice.
4. Žalobkyně realizovala v roce 2017 prostřednictvím svých dodavatelů (společností CPI Hotels, a.s. a STONES Catering s.r.o.) pro svého odběratele Framesi S.p.A. plnění, jehož předmětem byl balíček služeb týkajících se uspořádání předváděcí akce „International Framesi 2017 Praga“ v termínu 25. až 27. září 2017 (dále jen „předváděcí akce“). Pro svého odběratele v rámci tohoto plnění zajistila pronájem kongresového sálu a souvisejícího vybavení, ubytování účastníků, jejich stravování, zábavný program a asistenční služby.
5. Dne 3. 4. 2018 žalobkyně podala žádost finančnímu úřadu, aby jí vrátil DPH za období kalendářního roku 2017. Šlo o DPH placené za plnění českých dodavatelů předváděcí akce (CPI Hotels, a.s. a STONES Catering s.r.o.), a to celkem ve výši 1 178 690 Kč.
6. Finanční úřad však žádost prvostupňovým rozhodnutím zamítl s odůvodněním, že DPH nelze vrátit, jelikož plnění dodavatelů byla poskytnuta ve zvláštním režimu pro cestovní službu podle § 89 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Plnění představovalo balíček služeb zahrnující vedle služeb spojených s organizací a odborným zajištěním předváděcí akce také ubytování, stravování a přepravu osob. Jde tedy o plnění srovnatelné se službami cestovních kanceláří.
7. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Žalovaný však odvolání žalobce napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.
8. Dle žalovaného zákon o DPH zakotvuje také specifické daňové režimy, mezi něž v § 89 patří zvláštní režim pro cestovní službu. Tento režim vychází z čl. 306 až 310 Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice“). Cestovní službou se pro účely zákona o DPH rozumí dle § 89 odst. 2 písm. c) poskytnutí služby zákazníkovi, která zahrnuje kombinace služeb cestovního ruchu a popřípadě zboží, pokud jsou jednotlivé služby cestovního ruchu a zboží nakoupené od jiných osob povinných k dani; poskytnutí cestovní služby se považuje za poskytnutí jedné služby, přestože k uskutečnění cestovní služby se využije více služeb cestovního ruchu a popřípadě zboží nakoupené od jiných osob povinných k dani; za cestovní službu se považuje i poskytnutí služby zákazníkovi, která zahrnuje pouze jednu nakoupenou službu cestovního ruchu ubytování nebo dopravy osob. Poskytovatelem cestovní služby je osoba povinná k dani, která poskytuje zákazníkovi cestovní služby. Zákazníkem je pak osoba, které je poskytnuta cestovní služba. Použití zvláštního režimu zdanění přírážky je podle § 89 odst. 1 zákon o DPH pro poskytovatele cestovní služby, který jedná se zákazníkem vlastním jménem, při poskytnutí cestovní služby zákazníkovi povinné. Poskytovatel cestovní služby nemá nárok na odpočet daně ani na vrácení daně v jiném členském státě u zboží a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

služeb cestovního ruchu nakoupených od plátců nebo od osob registrovaných k dani v jiném členském státě, které poskytuje zákazníkovi jako součást cestovní služby.

9. Ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že žalobkyně zajistila prostřednictvím svých dodavatelů (CPI Hotels, a.s. a STONES Catering s.r.o.) pro svého odběratele Framesi plnění, jehož předmětem byl „balíček“ kompletních služeb potřebných pro uspořádání předváděcí akce. Pro svého odběratele v rámci tohoto plnění zajistila ubytování účastníků, stravování, prostory pro pořádání předváděcí akce, zábavný program (pronájem klubu SaSaZu včetně zajištění občerstvení a dopravy) a asistenční služby.
10. Žalovaný byl názoru, že je bezpředmětné, že žalobkyně není cestovní kancelář. Povinnost uplatnění zvláštního režimu pro cestovní službu totiž nevyplývá z podnikatelských oprávnění či zapsané činnosti daňových subjektů, ale ze samotné podstaty plnění. Podstatné tak je, zda žalobkyně uskutečňuje plnění srovnatelná s činností cestovních kanceláří.
11. V tomto případě měli účastníci předváděcí akce zajištěnu účast na události a dále ubytování, stravování, zábavný program zahrnující občerstvení, dopravu a asistenční služby. Právě ubytování, stravování, doprava a případné asistenční služby jsou služby, které jsou pro cestovní kanceláře či organizátory turistických zájezdů typické. Žalobkyně tak účastníkům předváděcí akce zajistila ubytování přímo v místě konání a k tomu stravu, a to spolu se zábavným programem včetně dopravy a asistenčními službami. Žalovaný tak měl za to, že s ohledem na charakter poskytovaných služeb, musí být na žalobkyni nahlíženo jako na „cestovní kancelář“ ve smyslu čl. 306 Směrnice.
12. Zároveň tato činnost žalobkyně, která je typická pro cestovní kanceláře, tvořila nezanedbatelnou část plnění. V daném případě byly služby cestovního ruchu účtovány v takové výši, která měla výrazný vliv na konečnou částku objednané služby. Nelze mít za to, že tyto cestovní služby lze považovat pouze za doplňkové. Přestože lze přisvědčit názoru, že poskytnuté cestovní služby nebyly samostatným cílem plnění poskytnutého pro společnost Framesi, a jako takové tedy přispívaly k uspořádání předváděcí akce, tak jejich hodnota tvořila většinovou část hodnoty výsledného balíčku služeb. Vzhledem k tomu nebyly splněny podmínky pro kvalifikaci poskytovaných cestovních služeb jako služeb doplňkových.
13. Žalovaná nesouhlasila s žalobkyní, že pronájem konferenčních prostor je nutno považovat za službu hlavní a naopak ostatní poskytnuté služby jako doplňkové. Skutečnost, že žalobkyně v rámci smluvní dokumentace označuje plnění jako pořádání konference, samo není pro její posouzení rozhodné. Rozhodným je naopak posouzení samotné podstaty plnění, tedy jednotlivých služeb a jejich vzájemného poměru. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyní poskytnuté služby, které považuje za doplňkové, byly poskytnuty ve výrazně větším rozsahu než služba, kterou označuje jako hlavní.
14. Rovněž není podstatné, že žalobkyně předmětnou DPH přiznala a odvedla v Itálii. Použití zvláštního režimu podle § 89 zákona o DPH není dobrovolné, ale za splnění podmínek je povinností.
15. Dle žalovaného dál není relevantní, že plnění bylo poskytnuto soukromé osobě. Odběratelem cestovní služby (zákazníkem) ve smyslu § 89 zákona o DPH totiž může být jakákoliv osoba (fyzická i právnická) bez ohledu na skutečnost, zda jedná jako podnikatel či jako soukromá osoba.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

16. Nakonec žalovaný uvedl, že nebylo možné aplikovat výjimku dle § 89 odst. 14 zákona o DPH, neboť žalobkyně neprokázala splnění podmínek pro její aplikaci. Za základní podmínky aplikace tohoto ustanovení lze mimo jiné považovat poskytnutí cestovní služby osobě, která není poskytovatelem cestovních služeb, a dále poskytnutí těchto služeb v tuzemsku, kdy důkazní břemeno k prokázání splnění těchto podmínek leží zcela na daňovém subjektu. Žalobkyně splnění těchto podmínek neprokázala. Naopak ze zjištěného skutkového stavu (zejména z daňových dokladů) vyplývá, že žalobkyně šetřená plnění svému odběrateli poskytla s místem plnění v Itálii a nikoliv v tuzemsku. Dále lze taktéž důvodně pochybovat o skutečnosti, že odběratel (společnost Framesi) nemůže být ve vztahu k těmto plněním považován za poskytovatele cestovních služeb, neboť dle zjištěného skutkového stavu společnost Framesi přijaté cestovní služby následně poskytla koncovým spotřebitelům s určitou přidanou hodnotou v podobě odborné náplně kongresu.

II.

Argumentace účastníků

17. Žalobkyně v žalobě vznesla následující žalobní body:
- 1) Činnost žalobkyně nelze podřadit pod zvláštní režim pro cestovní služby podle § 89 zákona o DPH. Žalobkyně nevykonává činnost cestovní kanceláře, ale zajišťuje služby pro pořádání mezinárodních konferencí. Doprovodné služby pro účastníky konference jsou pouze vedlejší, doplňkovou službou.
  - 2) Zvláštní režim podle § 89 zákona o DPH lze použít, pouze pokud odběrateli jsou cestující. Český zákon o DPH je v rozporu s čl. 306 a násl. Směrnice.
  - 3) Žalobkyně splnila podmínky pro uplatnění výjimky ze zvláštního režimu pro cestovní služby podle § 89 odst. 14 zákona o DPH. Žalobkyně přitom nemusí prokazovat, že společnost Framesi službu dále neprodává dalším zákazníkům. Je to žalovaný, který musí prokázat, že by tomu tak bylo.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Posouzení žaloby

19. Dne 22. 11. 2021 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém žalobkyně i žalovaný setrvali na své argumentaci z písemných podání. Žalobkyně zdůraznila, že v dané věci je na místě předložení předběžné otázky, neboť rozhodnutí SDEU může být jiné než v případě abstraktní kontroly z podnětu Komise. Žalobkyně také ke třetímu žalobnímu bodu uvedla, že trvá na tom, že důkazní břemeno leží na správci daně. Pokud je sodu jiného názoru tak očekává, že bude poučena podle § 118a občanského soudního řádu.
20. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

21. **Ad 1)** Ustanovení § 89 zákona o DPH zavádí obligatorně zvláštní daňový režim pro cestovní služby. Podle § 89 odst. 1 zákona o DPH zvláštní režim je povinen použít poskytovatel cestovní služby, který jedná se zákazníkem vlastním jménem, při poskytnutí cestovní služby zákazníkovi.
22. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení pro účely zvláštního režimu pro cestovní službu se rozumí a) poskytovatelem cestovní služby osoba povinná k dani, která poskytuje zákazníkovi cestovní službu; b) zákazníkem osoba, které je poskytnuta cestovní služba; c) cestovní službou poskytnutí služby zákazníkovi, která zahrnuje kombinace služeb cestovního ruchu a popřípadě zboží, pokud jsou jednotlivé služby cestovního ruchu a zboží nakoupené od jiných osob povinných k dani; poskytnutí cestovní služby se považuje za poskytnutí jedné služby, přestože k uskutečnění cestovní služby se využije více služeb cestovního ruchu a popřípadě zboží nakoupené od jiných osob povinných k dani; za cestovní službu se považuje i poskytnutí služby zákazníkovi, která zahrnuje pouze jednu nakoupenou službu cestovního ruchu ubytování nebo dopravy osob.
23. Podle odstavce 8 téhož ustanovení poskytovatel cestovní služby nemá nárok na odpočet daně ani na vrácení daně v jiném členském státě u zboží a služeb cestovního ruchu nakoupených od plátců nebo od osob registrovaných k dani v jiném členském státě, které poskytuje zákazníkovi jako součást cestovní služby.
24. Tento zvláštní režim je implementací Směrnice. Podle článku 306 odst. 1 Směrnice členské státy uplatňují zvláštní režim DPH na plnění uskutečňovaná cestovními kanceláři v souladu s touto kapitolou, jednají-li cestovní kanceláře s cestujícími (v jiných jazykových mutacích zákazník – viz následující žalobní bod) svým vlastním jménem a k uskutečnění cesty využívají dodání zboží a poskytnutí služeb jinými osobami povinnými k dani.
25. Cílem zvláštního režimu DPH, jak opakovaně konstatoval Soudní dvůr EU, je jednak „zjednodušit pravidla pro DPH použitelná na cestovní kanceláře“, jednak „rovnoměrně rozdělit příjmy z výběru této daně mezi členské státy tím, že zajišťuje, aby příjmy z DPH za každou jednotlivou službu připadly členskému státu, v němž dojde ke konečné spotřebě služby, a příjmy z DPH plynoucí z přírážky cestovní kanceláře připadly členskému státu, kde je daná cestovní kancelář usazena“ (např. rozsudek ve věci C-269/11, *Komise proti České republice*, bod 54).
26. K pojmu „cestovní kancelář“, jenž se vyskytuje v zákoně o DPH i ve Směrnici, Soudní dvůr opakovaně judikoval, že důvody, na nichž se zakládá zvláštní režim použitelný pro cestovní kanceláře a organizátory turistických zájezdů, jsou platné rovněž v případě, že hospodářský subjekt není cestovní kancelář nebo organizátorem turistických zájezdů ve smyslu, který je těmto pojmům běžně přisuzován, ale uskutečňuje totožná plnění v rámci jiné činnosti (rozsudek ze dne 13. 10. 2005 ve věci C-200/04, *iSt internationale Sprach-und Studienreisen GmbH*, bod 22, shodně rozsudky ze dne 22. 10. 1998 ve spojených věcech C-308/96 a C-94/97, *Madgett a Baldwin*, body 20 a 21). Jak konstatoval SDEU v rozsudku *iSt internationale Sprach-und Studienreisen GmbH*: „Výklad omezující použití článku 26 šesté směrnice pouze na hospodářské subjekty, které jsou cestovními kanceláři nebo organizátory turistických zájezdů ve smyslu, který je těmto pojmům běžně přisuzován, by totiž měl za následek, že totožné služby by spadaly pod různá ustanovení v závislosti na formální povaze hospodářského subjektu“ (bod 21).
27. Argumentace žalobkyně, že není cestovní kancelář v běžném slova smyslu a že k tomu ani nemá potřebná oprávnění, tak nemají pro aplikaci zvláštního režimu podle § 89 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

DPH žádný význam, stejně jako klasifikace její živnosti. Naopak rozhodující je to, zda žalobkyně v rámci své činnosti uskutečňuje plnění totožná s plněními uskutečňovanými cestovními kanceláři.

28. Pojem „cestovní služba“ definuje zákon o DPH ve výše citovaném § 89 odst. 2 písm. c) prostřednictvím pojmu „služba cestovního ruchu“.
29. Podle § 1a zákona č. 159/1999 Sb. o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu, službou cestovního ruchu je mimo jiné doprava zákazníka a ubytování. Výčet je demonstrativní, neboť podle tohoto ustanovení je službou cestovního ruchu také jiná služba z oblasti cestovního ruchu, která není ze své podstaty součástí některé z uvedených služeb cestovního ruchu. Z § 9a odst. 2 písm. a) bod 4 tohoto zákona poté vyplývá, že službou cestovního ruchu je také zajištění stravování. Službou cestovního ruchu je dle soudu také organizace zábavního programu a asistenční služby. Jde o služby určené přímo cestujícím, které se týkají toho, jak tráví svůj volný čas, což je podstatou cestovního ruchu, či v případě asistenčních služeb přímo souvisí s komfortem cestujících v rámci jejich pobytu. Organizace zábavního programu má také obdobný charakter jako v zákoně příkladmo uvedené pořádání výletů. Žalovaný tedy dle soudu správně dovodil, že většina plnění poskytnutých žalobkyní společnosti Framesi představovala služby cestovního ruchu. Výjimkou je pouze zajištění prostor pro pořádání předváděcí akce.
30. Městský soud souhlasí i s celkovým hodnocením žalovaného, že služby cestovního ruchu v daném případě nepředstavují pouze doplňkové služby ve smyslu rozsudku Soudního dvora ve věci *iSt internationale Sprach-und Studienreisen GmbH*, kterého se žalobkyně dovolává.
31. Za prvé je dle soudu nutno vzít v potaz zmíněný, zcela převažující poměr služeb cestovního ruchu a ostatních služeb, tedy pouze zajištění prostor pro pořádání předváděcí akce. Je nutno zdůraznit, že to nebyla žalobkyně, která organizovala program předváděcí akce. Činnost žalobkyně naopak měla těžiště v zajištění služeb za účelem účasti účastníků předváděcí akce. Jednalo se o jejich dopravu, ubytování, stravování a trávení volného času po skončení předváděcí akce. To jsou typické služby cestovního ruchu. Lze tedy dovodit, že služby cestovního ruchu byly v daném případě hlavní činností žalobkyně, a naopak zajištění prostor pro pořádání akce nelze považovat za službu rozhodnou.
32. Tento závěr je také podpořen cenou, kterou si žalobkyně za své služby účtovala. Městský soud souhlasí se žalovaným, že bylo na místě tento faktor vzít v potaz. To vyplývá i z rozsudku Soudního dvora ve věci *iSt internationale Sprach-und Studienreisen GmbH*. Podle Soudního dvora je možno vzít v potaz při rozhodování, co bylo hlavní a co doplňkovou službou i poměr ceny za služby cestovního ruchu ve vztahu k ostatním službám (bod 26 a 28 rozsudku).
33. V daném případě, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, služby týkající se pronájmu prostor tvořily částku 1 164 213 Kč. Oproti tomu fakturované částky za služby, které soud shodně s žalovaným výše specifikoval jako služby cestovního ruchu, tvořily 7 304 199 Kč (viz bod 49 napadeného rozhodnutí). Jde tedy o více než šestinásobek ceny služeb, které nejsou službami cestovního ruchu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

34. Není tak podstatné, co je obecně hlavním záměrem podnikatelské činnosti žalobkyně. Podstatné je, jaké konkrétní služby v daném případě žalobkyně poskytla a zda se jedná o cestovní služby ve smyslu § 89 zákona o DPH, či nikoliv.
35. Ze všech těchto důvodů městský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud shledal, že žalobkyně ohledně daných plnění splnila podmínky pro aplikaci zvláštního daňového režimu podle § 89 zákona o DPH. Žalobkyně tak nemůže dle odstavce 8 tohoto ustanovení uplatňovat nárok na odpočet DPH zaplacené svým dodavatelům za účelem realizace daného plnění pro svého odběratele.
36. Těmito námitkám tedy soud nevyhověl.
37. **Ad 2)** Žalobkyně namítá, že zvláštní režim podle § 89 zákona o DPH lze použít, pouze pokud odběrateli jsou cestující. Český zákon o DPH je v rozporu s čl. 306 a násl. Směrnice. Městský soud s tímto názorem nesouhlasí.
38. Přesně touto otázkou se již zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci C-269/11, Komise proti České republice a explicitně odmítl výklad směrnice zastávaný žalobcem. Soudní dvůr dospěl k závěru, že je třeba ustanovení článků 306 až 310 Směrnice vykládat v souladu s přístupem založeným na zákazníkovi. Žalobkyně v žalobě opakuje argumentaci zastávanou Komisí v dané věci, která byla Soudním dvorem odmítnuta (srovnej body 11-25 citovaného rozsudku). Ustanovení § 89 odst. 1 zákona o DPH tak není v rozporu se Směrnicí. Žalovaný tedy nepochybil, pokud zvláštní režim zdanění podle tohoto ustanovení aplikoval na plnění žalobkyně poskytnuté nikoliv přímo konkrétním fyzickým osobám jako cestujícím, ale společnosti Framesi jako svému zákazníkovi.
39. Podle městského soudu je také s ohledem na citovaný rozsudek Soudního dvora tato otázka výkladu evropského práva *acte éclairé* a není tedy ani důvod podávat předběžnou otázku Soudnímu dvoru.
40. Dle městského soudu na tomto závěru nemění nic skutečnost, že SDEU zatím tuto otázku nerozhodoval v řízení o předběžné otázce. Posouzení souladu české právní úpravy se směrnicí nezávisí na druhu řízení. V této věci není vůbec relevantní zásada v pochybnostech ve prospěch daňového poplatníka. Směrnice není totiž vůči žalobkyni přímo účinná. Ta je primárně určena členskému státu, aby ji implementoval ve svém právním řádu. Daňová povinnost žalobkyně je jednoznačně určena českým právem - § 89 zákona o DPH. Podstatnou otázkou, kterou musí městský soud přezkoumat, je pouze, zda tato implementace není v rozporu se Směrnicí. Přitom právní názor SDEU ve věci C-269/11 byl zcela jasný. Články 306 až 310 Směrnice je třeba vykládat v souladu s přístupem založeným na zákazníkovi. Česká úprava tedy není v rozporu se Směrnicí.
41. Městský soud vnímá situaci žalobkyně, která tvrdí, že DPH byla nucena zaplatit nejen v České republice, ale také v Itálii. Český zákon o dani z přidané hodnoty však nijak neumožňuje přihlídnout k aplikaci cizích právních předpisů v jiném členském státě EU. Městskému soudu ani nepřísluší aplikovat italské právo a ani hodnotit soulad italské právní úpravy se Směrnicí.
42. Městský soud ani této žalobní námitce nevyhověl.
43. **Ad 3)** Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

44. Pokud se žalobkyně dovolává uplatnění výjimky podle § 89 odst. 14 zákona o DPH, jde o její tvrzení. V souladu s právě citovaným ustanovením daňového řádu bylo tak na žalobkyni, aby prokázala skutečnosti pro uplatnění této výjimky.
45. Žalovaný dle soudu také žalobkyni přesvědčivě v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč nesplnila podmínky pro aplikaci této výjimky. Městský soud s daným hodnocením souhlasí a pro stručnost a s ohledem na absenci konkrétních námitek žalobkyně na něj odkazuje (viz bod 16 výše).
46. Žalobkyně při jednání argumentovala, že pokud bude mít soud za to, že důkazní břemeno bylo na žalobkyni, očekává poučení podle § 118a občanského soudního řádu. Toto ustanovení zakotvuje poučovací povinnost soudu vůči účastníkům civilního soudního řízení. K tomu městský soud dodává, že v soudním řízení správním není § 118a občanského soudního řádu vůbec aplikovatelný (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 7 As 215/2016-43). Je tomu tak proto, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy přezkouvávají zákonnost vydaného správního rozhodnutí a zda je založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Správní soudy nevydávají rozhodnutí ve věci. V jejich pravomoci je pouze zrušení napadeného rozhodnutí. Otázka unesení důkazního břemene tedy nevzniká přímo v řízení před soudem, ale pouze v řízení před správními orgány.
47. Ani tato námitka není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
49. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
50. Závěrem soud uvádí, že nepřehlédl, že žalobkyně zaplatila soudní poplatek ve výši 3 028,64 Kč, ačkoliv byla povinna zaplatit pouze 3 000 Kč, k čemuž byla také vyzvána. Vznikl jí tak přeplatek ve výši 28,64 Kč. Nicméně dle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, se poplatek ani přeplatek na poplatek nevrací, nepřevyšuje-li částku 50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. listopadu 2021

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.